

Výrok rozsudku

1. Taký pracovník, ako je G. Fuß vo veci samej, ktorý ako hasič zamestnaný v rámci zásahovej služby spadajúcej do verejného sektora odpracoval priemerný týždenný pracovný čas presahujúci priemerný týždenný pracovný čas stanovený v článku 6 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, sa môže dovoliavať práva Únie na vyvodenie zodpovednosti orgánov dotknutého členského štátu s cieľom získať náhradu škody vzniknutej v dôsledku porušenia tohto ustanovenia.

2. Právo Únie bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide vo veci samej,

— ktorá podriaďuje, čo musí overiť vnútroštátny súd, právo pracovníka zamestnaného vo verejnom sektore na náhradu škody vzniknutej v dôsledku porušenia právnej normy Únie, v prejednávanej veci článku 6 písm. b) smernice 2003/88, zo strany orgánov členského štátu podmienke vyplývajúcej z pojmu „zavinenie“, ktorý presahuje dostatočne závažné porušenie uvedeného práva, a

— ktorá podriaďuje právo pracovníka zamestnaného vo verejnom sektore na náhradu škody vzniknutej v dôsledku porušenia článku 6 písm. b) smernice 2003/88 zo strany dotknutého členského štátu podmienke, aby o dodržiavanie tohto ustanovenia najprv požiadal svojho zamestnávateľa.

3. Náhrada škody zo strany orgánov členských štátov, ktorú tieto orgány spôsobili jednotlivcom porušením práva Únie, musí byť primeraná vzniknutej škode. V prípade neexistencie ustanovení práva Únie v danej oblasti je na vnútroštátnom práve dotknutého členského štátu, aby pri rešpektovaní zásad rovnocennosti a efektivity jednak určilo, či škoda vzniknutá takému pracovníkovi, ako je G. Fuß vo veci samej, v dôsledku porušenia právnej normy Únie musí byť nahradená udelením dodatočného náhradného voľna alebo finančným odškodnením, a jednak definovalo pravidlá týkajúce sa spôsobu výpočtu tejto náhrady. Referenčné obdobia upravené v článkoch 16 až 19 smernice 2003/88 sú v tejto súvislosti irelevantné.

4. Odpovede na otázky položené vnútroštátnym súdom sú totožné bez ohľadu na to, či sa na skutkový stav vo veci samej vzťahujú ustanovenia smernice Rady 93/104/ES z 23. novembra 1993 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2000/34/ES z 22. júna 2000, alebo ustanovenia smernice 2003/88.

Rozsudok Súdneho dvora (štvrtá komora) z 2. decembra 2010 — Holland Malt BV/Európska komisia, Holandské kráľovstvo(Vec C-464/09 P) ⁽¹⁾

(Odvolanie — Štátna pomoc — Usmernenia týkajúce sa pomoci v odvetví poľnohospodárstva — Bod 4.2.5 — Trh so sladom — Neexistencia bežných trhových odbytísk — Opatrenie pomoci vyhlásené za nezlučiteľné so spoločným trhom)

(2011/C 30/12)

Jazyk konania: angličtina

Účastníci konania

Odvolateľka: Holland Malt BV (v zastúpení: O. Brouwer, A. Stoffer a P. Schepens, advokáti)

Ďalší účastníci konania: Európska komisia (v zastúpení: L. Flynn a A. Stobiecka-Kuik, splnomocnení zástupcovia), Holandské kráľovstvo (v zastúpení: C. Wissels a Y. de Vries, splnomocnení zástupcovia)

Predmet veci

Odvolanie podané proti rozsudku Súdu prvého stupňa (štvrtá komora) z 9. septembra 2009 vo veci T-369/06, Holland Malt BV/Komisia — Holland Malt BV (podporovaná Holandským kráľovstvom)/Komisia, v ktorom tento súd zamietol žalobu smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia Komisie 2007/59/ES z 26. septembra 2006, podľa ktorého investičná štátna pomoc vo výške 7 425 000 eur, ktorú Holandské kráľovstvo poskytlo spoločnosti Holland Malt B.V. na vybudovanie sladovne v Eemshavene (Groningen), bola nezlučiteľná so spoločným trhom a podliehala odkladnej podmienke schválenia zo strany Komisie (Štátna pomoc č. C 14/2005 — ex N 149/2004) (Ú. v. EÚ L 32, s. 76) — Uplatnenie usmernení Spoločenstva o štátnej pomoci v odvetví poľnohospodárstva

Výrok rozsudku

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Holland Malt BV je povinná nahradiť trovy konania.

⁽¹⁾ Ú. v. EÚ C 24, 30.1.2010.

⁽¹⁾ Ú. v. EÚ C 24, 30.1.2010.